

takto chápaný boj o moc zastánci tohoto názoru vyhrají. Jenom se bojím, že s takto dobytou či uhájenou mocí zůstanou ještě mnohem víc sami než jejich předchůdci. Takže ta moc nikomu k ničemu nebude a zápas o ni půjde dál, už zase jinak.

Pofád si ale myslím, že to snad není tak. A čekám už stejně netrpělivě jako oni, jaká bude odpověď na otázky účastníků té schůze KAN.

Ale co kdyby se zkusilo nečekat. Kdyby se našli komunističtí funkcionáři a funkcionáři národních výborů, kteří nebudou čekat, až se jim řekne, a sami začnou otevřenou spoluprací se všemi, kdo jsou k takové spolupráci hotovi. Modelové situace, které tak vytvoří, mohou velice pomoci politickému centru při osudovém rozhodování.

LL č. 18, 27. června 1968

Pavel Kohout

Jak budu oběšen

Ve dvě v noci z pátku na sobotu mne zavolal jistý pan Novák, jak se představil, aby se mne zeptal, kde chci viset.

Zamyslel jsem se. Poté jsem mu popravdě odpověděl, že vlastně vůbec nechci viset.

Zachechtal se a pravil, že na mém názoru možná záleželo dřív, avšak nyní že se mne nikdo nebude ptát.

Mezitím jsem se probudil úplně a otázel se ho, proč se mne tedy ptá na takové podružnosti.

Začal mi spílat řka, abych nemyslel, že nás nějaký fígl zachrání před novou Budapeští. On, pan Novák, že je určen k tomu, aby se postaral o mne.

Vyslovil jsem otázku, mám-li sejít na ulici, anebo dostaví-li se on do mého bytu.

Nato mi oznámil, že mě ta sranda brzo přejde, a bez pozdravu zavěsil.

V sobotu mi byl poštou doručen dopis, podaný bez zpáteční adresy v Praze 9.

Jistý soudruh Morávek mi v něm sděluje jménem dělnické třídy, že jsem sionista i revizionista v jedné osobě. Soudruh Morávek má dobré zprávy, že jsem navíc rovněž agentem mezinárodního imperialismu. Poté, co moji lidé provedli puč v ÚV KSČ, vydám vbrzku pokyn, abychom byli připojeni k západnímu Německu.

Soudruh Morávek prohlašuje, že však tomu spolu s dělnickou třídou závčas zabrání, a končí ujištěním, že lucerna pro mne jest již připravena.

Nedá se rozhodně říci, že by politické dění v naší vlasti postrádalo zajímavosti.

Moje osobní situace je ovšem dosti komplikovaná.

Pan Novák i soudruh Morávek jsou zřejmě prochnuti stejnou mírou ušlechtilých pohnutek. Vzniká pro mne otázka, komu z nich mám dát přednost.

Představuji si, jak to bude probíhat, jestliže se shodou okolností dostaví oba ve stejnou dobu.

Soudruh Morávek slíbil přijít s dělnickou třídou, ale ani pan Novák výslovně neřekl, že mne navštíví sám.

U mého domu se tedy patrně setkají dva zástupy.

Budu-li dotázán, musím samozřejmě podle pravdy říci, že pan Novák se ohlásil dřív. Pak už záleží jenom na tom, zda to soudruh Morávek uzná.

Horší situace nastane, jestli se mě nikdo nezeptá. Tehdy musí obě strany vyložit své argumenty.

Pan Novák začne reklamovat svůj nárok na mne obviněním, že jsem psal ódy na Stalina.

Soudruh Morávek bude zdůvodňovat své přednostní právo tím, že jsem napsal Žářijové noci.

Pan Novák uvede, že jsem byl v ústředním výboru Svazu mládeže.

Soudruh Morávek namítne, že jsem byl v ústředním výboru Svazu spisovatelů.

Pan Novák prohlásí, že jsem zaprodanec Moskvy.

Soudruh Morávek prohlásí, že jsem zaprodanec Západu.

Pan Novák vykřikne, že jsem zradil demokracii.

Soudruh Morávek vykřikne, že jsem zradil revoluci.

Pan Novák se rozzlobí.

Soudruh Morávek se taky rozzlobí.

Zástupy začnou mručet. Bude se schylovat k bitce.

Tehdy přijde má veliká chvíle.

Zavolám na ně z okna, že jsem žid.

V ten moment se obě strany dohodnou a mé věšení proběhne už bez dalších svízeli v radostné čínorodé spolupráci všech.

Nejlepší na tom bude, že já vůbec nejsem žid.

Ale to jim neřeknu. Pro jeden žůvitek nelze vydat všanc jedině pojítko mezi panem Novákem a soudruhem Morávkem. Budu se loučit s hřejivým pocitem, že jsem se zasloužil o jednotu obou nejextrémnějších křídel naší společnosti.

LL č. 18, 27. června 1968

MILAV STANO